

Sygn. akt IIIRC 39/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w Wydziale III Rodzinnym i Nieletnich
w składzie:

Przewodniczący SSR Barbara Świętochowska

Protokolant Anna Słokotowicz

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej N. Ł.

przeciwko M. Ł.

o alimenty

I. Zasądza od pozwanego M. Ł., tytułem alimentów na rzecz małoletniej powódki N. Ł., kwotę po 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, poczynając od dnia 16 lutego 2016 roku, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk R. K. jako ustawowej przedstawicielki małoletniej powódki, wraz z ustawowymi odsetkami jak za opóźnienie, w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat alimentacyjnych;

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. Odstępuje od obciążania stron kosztami postępowania w sprawie;

IV. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 39/16

UZASADNIENIE

R. K., ustawowa przedstawicielka małoletniej N. Ł., wystąpiła przeciwko M. Ł. z pozwem o alimenty. Wnosiła o zasądzenie na rzecz małoletniej powódki alimentów w kwocie po 600 złotych miesięcznie, płatnych z góry do 10-ego każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat alimentacyjnych.

Pozwany M. Ł. uznał powództwo do kwoty po 300 złotych miesięcznie i wniósł o jego oddalenie w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

R. K. i M. Ł. pozostawali ze sobą w nieformalnym związku. Z tego związku mają jedno wspólne dziecko, córkę N. urodzoną (...) (k.4). Strony nigdy nie mieszkały wspólnie. Oprócz małoletniej powódki nie mają innych dzieci.

R. K. ma 27 lat, wykształcenie średnie - technik zarządzania informacją. Od 8 marca 2016 roku podjęła pracę zarobkową jako kasjer sprzedawca w firmie (...), z wynagrodzeniem brutto 1850 złotych miesięcznie. Mieszka razem z matką w miejscowości C.. Matka ustawowej przedstawicielki ma 59 lat, utrzymuje się z renty rodzinnej w kwocie 1300

złotych miesięcznie. Prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. Ponoszą koszty utrzymania mieszkania w kwocie 700-800 złotych miesięcznie. Składają się na nie: energia elektryczna – 90 złotych, TV – 50 złotych, Internet – 40 złotych, wywóz śmieci – 13 złotych. Dodatkowa raz na dwa miesiące wydają 50 złotych na zakup butli gazu. Przez cały rok kupują drewno na opał.

Z wyjaśnień ustawowej przedstawicielki wynika, że wystąpiła z powództwem o zasądzenie alimentów na rzecz małoletniej córki, ponieważ pozwany, od stycznia 2016 roku, zerwał z nimi kontakt. Pomimo tego, pozwany wpłaca na jej konto po 150 złotych, na utrzymanie córki. Do końca 2015 roku pozwany kupował co miesiąc produkty żywnościowe. Wartość tych zakupów R. K. określiła na 1000 złotych miesięcznie. Podała, że wspólnie z matką wydają miesięcznie na opał około 350 złotych. R. K. wydaje miesięcznie 200 złotych na dojazdy do pracy. W okresie kiedy była bezrobotna, korzystała z pomocy opieki społecznej. Od chwili podjęcia zatrudnienia otrzymuje jedynie zasiłek rodzinny na córkę.

Małoletnia N. Ł. ma prawie 5 lat. Matka otrzymuje na nią zasiłek rodzinny w kwocie po 89 złotych miesięcznie. Jest zdrowym dzieckiem. Nie chodzi do przedszkola. Miesięczne koszty utrzymania małoletniej powódki, jej matka R. K., określiła na 600 złotych miesięcznie.

Pozwany M. Ł. ma 40 lat, wykształcenie średnie – technik mechanik. Posiada prawo jazdy kategorii AB. Nie posiada samochodu ani też innego majątku. Mieszka wraz z matką w wieku 69 lat i bratem w wieku 48 lat. Prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. Pozwany daje miesięcznie 250 złotych na wspólne wydatki. Brat pozwanego jest bezrobotny.

Z wyjaśnień pozwanego wynika, że nie ma stałej pracy zarobkowej. Pracuje dorywczo. Miesięcznie zarabia 300-600 złotych. Nie jest zarejestrowany jako bezrobotny w urzędzie pracy. Nie jest ubezpieczony. Nie prowadzi własnej działalności gospodarczej.

Pozwany podał, że stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie stałej pracy zarobkowej. Wyjaśnił, że 18 lat temu miał wypadek. Leczył się przez rok. Od tamtej pory nie leczy się. Nie posiada orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Nie ma prawa do świadczeń rentowych. Jednakże nie da rady pracować. Pozwany potwierdził, że płaci miesięcznie po 150 złotych na utrzymanie córki. Robił miesięczne zakupy dla córki i jej matki ale nie wydawał na ten cel 1000 złotych. W ocenie pozwanego, ustawowa przedstawicielka ma wyższe od niego możliwości zarobkowe.

Zgodnie z art. 133 kro, rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dzieci, które nie są jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba, że dochody z majątku dzieci wystarczają na pokrycie kosztów ich utrzymania i wychowania.

Zakres świadczenia alimentacyjnego wyznacza przepis art. 135 § 1 kro wskazując, że zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanych.

W sprawie nie może budzić wątpliwości, że zarówno R. K., jak i M. Ł. są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych na rzecz wspólnego małoletniego dziecka. Małoletnia powódka, z uwagi na wiek, nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Nie posiada również żadnego majątku, z którego dochód mógłby być przeznaczony na jej utrzymanie.

Zdaniem Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy do przyjęcia, że miesięczne koszty utrzymania małoletniej N. Ł. wynoszą około 600 złotych miesięcznie. Małoletnia jest w wieku przedszkolnym, ustawowa przedstawicielka ponosi wydatki związane z zakupem ubrań, niezbędnych kosmetyków, wyżywienia dziecka.

Co do zasady, oboje rodzice obowiązani są do utrzymania wspólnego dziecka w częściach równych.

Małoletnia mieszka wraz z matką. Do końca 2015 roku pozwany łożył na utrzymanie córki po 150 złotych miesięcznie oraz wspólnie z ustawową przedstawicielką robili zakupy. Od stycznia 2016 roku pozwany łoży na utrzymanie córki jedynie 150 złotych miesięcznie.

Ustawowa przedstawicielka podjęła pracę zarobkową. Jednakże jej wynagrodzenie w wysokości najniższego wynagrodzenia krajowego oraz konieczność ponoszenia kosztów dojazdu do pracy, skutkują tym, że nie jest ona w stanie ponieść pozostałych kosztów utrzymania córki.

W sprawie o alimenty badaniu podlegają możliwości majątkowe i zarobkowe osoby zobowiązanej, a nie faktycznie osiągnięte dochody.

Pozwany nie ma stałej pracy zarobkowej. Nie jest zarejestrowany jako bezrobotny w urzędzie pracy. Nie jest ubezpieczony. Nie prowadzi własnej działalności gospodarczej. Nie posiada orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Nie ma prawa do świadczeń rentowych. Deklarowane przez niego dochody z prac dorywczych to kwoty 300-600 złotych miesięcznie.

Zdaniem Sądu, pozwany nie wykazał, aby istniały uzasadnione okoliczności, które uniemożliwiają mu podjęcie stałej pracy zarobkowej. Powoływanie się na stan zdrowia nie zostało w żaden sposób przez pozwanego wykazane. Nieracjonalne jest również postępowanie pozwanego, który sam pozbawia się prawa do bezpłatnej opieki medycznej. Przyczyny nierejestrowania się w urzędzie pracy, wskazane przez M. Ł., są zdaniem Sądu irracjonalne.

Pomimo twierdzeń pozwanego, to on, a nie matka małoletniej powódki ma większe możliwości zarobkowe. Pozwany nie sprawuje bezpośredniej opieki nad córką. Do wspólnego gospodarstwa domowego dokłada miesięcznie 250 złotych. Posiada wykształcenie średnie w zawodzie technika mechanika. Zdaniem Sądu, jest w stanie osiągnąć dochody w kwocie co najmniej najniższego wynagrodzenia krajowego.

Zasadne było zatem zasądzenie od pozwanego, na rzecz małoletniej powódki, tytułem alimentów, kwoty po 450 zł miesięcznie. Kwota ta jest obecnie adekwatna do usprawiedliwionych potrzeb dziecka, odpowiada też możliwościom zarobkowym pozwanego.

W pozostałym zakresie usprawiedliwione potrzeby dziecka winna pokryć jego matka. Aktualnie podjęła ona pracę zarobkową. Pomimo wydatków ponoszonych na utrzymanie mieszkania i koszty dojazdu, może ona przeznaczyć na utrzymanie córki około 50 złotych miesięcznie. Ustawowa przedstawicielka winna również przeznaczyć na utrzymanie córki otrzymywany zasiłek rodzinny.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 133§1 kro w zw. z art. 135 kro. W konsekwencji powództwo małoletniej powódki podlegało oddaleniu w pozostałym zakresie.

Rygor natychmiastowej wykonalności co do punktu I wyroku nadano na podstawie art. 333§1 pkt 1 kpc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc.